

fornødne arealer. Samtidig fremsættes forslag om den geografiske placering af nye centre for højere uddannelse, hvis oprettelse skal indgå i den samlede planlægning af de højere uddannelsers udbygning.

Stk. 2. Undervisningsministeren bemyndiges til at videreføre forberedelsen og gennemførelsen af allerede projekteret eller planlagt udbygning af Københavns universitets lægevidenskabelige og matematisk-naturvidenskabelige fakulteter.

§ 3. Lovforslag om de bevillingsmæssige rammer for universitetsudbygningen efter 1. april 1976 fremsættes for folketinget senest i folketingsåret 1974-75.“

Det bemærkes, at § 2, stk. 1, 2. punktum, der omhandler fremsættelse af forslag i folketingsåret 1968-69 om den geografiske placering af *nye centre*, ikke fandtes i det oprindelige forslag, men indsattes under behandlingen i folketinget.

Undervisningsministeren henviste i sin fremsættelse til, at folketinget i 1965-66 og 1966-67 havde haft anledning til at beskæftige sig med problemer vedrørende universitetsudbygningen i forbindelse med lovforslagene om uddannelsescentre. (Årbog 1965-66, side 484 og 1966-67, side 511). Disse lovforslag var imidlertid ikke blevet færdigbehandlede, bl. a. fordi man afventede skitsen for udbygningen af de højere uddannelser i tiden indtil 1980. Planskitsen, som blev offentliggjort i juni 1967, var det første forsøg på at foretage en bred og sammenhængende vurdering af de mange problemer, som rejser sig i forbindelse med udbygningen ikke blot af vore universiteter, men de højere uddannelsesinstitutioner i det hele taget.

Ministeren redegjorde for nogle af de væsentlige spørgsmål, der rejste sig i denne forbindelse. Et vigtigt spørgsmål i den generelle målsætning var, om man skulle udbygge med henblik på at sikre alle egnede adgang til en højere uddannelse efter lyst og evner, eller om man skulle planlægge efter samfundets behov.

Det burde stadig være lyst og evner, der var afgørende; men forsigtige skøn over samfundets udvikling og behov måtte naturligvis indgå i vejlednings- og rådgivningsarbejdet ved valg af uddannelse. Det centrale måtte være fleksibilitet i uddannelsessystemet også på de højere niveauer, og denne fleksibilitet måtte kombineres med udstrakte muligheder for videre- og efteruddannelse.

Det havde været et gennemgående træk i folketingets tidligere behandling af disse problemer, og det var nu også stærkt understreget af planlægningsrådet, at en løsning af *de tre bestående universiteters* forhold var den mest presserende opgave.

„Regeringen har derfor“, udtalte ministeren, „fundet det by-